

Arrest

nr. 313 122 van 17 september 2024
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 10
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 15 september 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 10 september 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER EN T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 september 2024 neemt de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, en die is gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel Hoofdstad Elsene op 10.09.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: K.

voornaam: C.

geboortedatum: (...).04.1994

geboorteplaats: Lingwala

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene op 10.09.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van poging diefstal in Mac-Donald.

Volgens het administratief verslag opgesteld door DAC-SPC op 09.02.2016 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van weerspannigheid. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene verklaart familie in België te hebben: in het administratief verslag verklaart hij dat zijn biologische moeder, zus en biologische broers in België zijn, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging ingediend bij de bevoegde overheid. Bovendien het feit dat er familieleden van betrokkene in België zouden verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13/ Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: o Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken. 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 10.09.2024 in België te verblijven, maar kan dit niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. De aanvraag verblijfsmachtiging 9 bis ingediend op 01.09.2009 werd bij beslissing van 26.01.2011 als niet-ontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft deze beslissing betekend op 11.04.2011. o Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde. Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene op 10.09.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van poging diefstal in Mac-Donald. Volgens het administratief verslag opgesteld door DAC-SPC op 09.02.2016 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van weerspannigheid. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Terugleiding naar de grens REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS: Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen: Reden waarom

geen termijn voor vrijwillig vertrek: Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'. Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'. Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar herkomstland omdat hij er geen familie of vrienden meer zou hebben. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Congo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 10.09.2024 in België te verblijven, maar kan dit niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. De aanvraag verblijfsmachtiging 9 bis ingediend op 01.09.2009 werd bij beslissing van 26.01.2011 als niet-ontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft deze beslissing betekend op 11.04.2011.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene op 10.09.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van poging diefstal in Mac-Donald.

Volgens het administratief verslag opgesteld door DAC-SPC op 09.02.2016 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van weerspannigheid. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'. Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar herkomstland omdat hij er geen familie of vrienden meer zou hebben. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Congo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad voert overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De beoordeling van de aangevoerde middelen

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

“Décision querellée

Le requérant reproche à la partie adverse de ne pas avoir examiné in concreto – ni, d'ailleurs, in abstracto – le risque de traitements inhumains et dégradants qu'il pourrait subir en violation de l'article 3 de la CEDH en cas de retour forcé en RDC.

Il indique disposer d'un permis de séjour sur le territoire français obtenu lorsqu'il était mineur, et ce, pour des raisons humanitaires.

Il semble étonnant, au vu des déclarations du requérant au moment de son arrestation ainsi que des documents en sa possession, qu'une demande de reprise du requérant à la France n'ait pas été adressée, mais que seul un éloignement vers la RDC soit envisagé.

Il apparaît donc que la motivation de l'acte administratif querellé ne repose pas sur des faits exacts conformément aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

Permis de séjour en France

L'ordre de quitter le territoire mentionne clairement qu'il y a lieu de remettre le requérant à ses autorités nationales.

Le requérant a été surpris de lire cette assertion.

Lors de son arrestation, le requérant était en possession de 2 éléments : le premier est intitulé récépissé de demande de carte de séjour datée du 6 mai 2024 délivré par la préfecture du Nord.

Ce document indique « Monsieur K. (...) a demandé le renouvellement de son titre de séjour dont la validité expire le 20/07/2023. Ce récépissé n'est valable qu'accompagné de ce titre de séjour (...). ».

Le second document concerne une « autorisation de séjour provisoire dont le dossier « a été accepté ». Le requérant a rendez-vous le 23 septembre 2024 pour la remise de son récépissé.

Dans ces conditions, pourquoi renvoyer le requérant dans son pays d'origine (le requérant est maintenu en rétention afin de permettre à ses autorités nationales de délivrer un titre de voyage) ?

Que l'autorité administrative envisage un renvoi en RDC si les autorités françaises refusent la reprise du requérant est une chose, mais qu'elle ne l'envisage même pas eu égard à la manière dont la décision attaquée est libellée est très surprenant et totalement illégal.

Le requérant ne peut, en aucun cas, retourner en RDC sous peine de violer l'article 3 de la CEDH.

En effet, le requérant indique avoir fui la RDC au motif que sa vie y était menacée, à destination de la France. Il indique ensuite que les autorités françaises ont analysé son dossier et qu'elles lui ont accordé un titre de séjour renouvelable et/ou une protection.

Les déclarations du requérant sont tout à fait plausibles et concordantes avec les éléments dont il était en possession au moment de son arrestation.

Dans son arrêt du 290 056 du 9 juin 2023, Votre Conseil indique : « à ce stade et dans le cadre de l'examen de la requête selon la procédure d'extrême urgence, il ne peut être conclu de façon certaine qu'une des demandes de protection internationale initiée par le requérant dans un autre État membre ne serait pas encore pendante. Par ailleurs, le dossier administratif ne contient aucun élément permettant de déterminer si des contacts ont été pris par la partie défenderesse avec les autorités des différents États où le requérant a voyagé ni de réponses fournies par lesdits États.

Vu le flou de la situation, le doute doit profiter au requérant. En effet, lorsqu'il constate, lors de l'examen prima facie, qu'il y a des raisons de croire que ce grief est sérieux ou qu'il y a au moins des doutes quant au caractère sérieux de celui-ci, le Conseil considère, à ce stade de la procédure, le moyen invoqué comme sérieux. En effet, le dommage que le Conseil causerait en considérant comme non sérieux, dans la phase du référé, un moyen qui s'avérerait ensuite fondé dans la phase définitive du procès, est plus grand que le dommage qu'il causerait dans le cas contraire. Dans le premier cas, le préjudice grave difficilement réparable peut s'être réalisé ; dans le deuxième cas, l'acte attaqué aura au maximum été suspendu sans raison pendant une période limitée.

Dès lors, étant donné qu'il ne peut être établi de façon certaine qu'une demande de protection internationale du requérant serait encore pendante, le doute profite au requérant qui ne saurait faire l'objet d'une mesure d'éloignement tant qu'il n'a pas été donné suite à sa demande de protection internationale dans lequel il appartiendra aux autorités responsables de se prononcer sur une éventuelle violation de l'article 3 CEDH. ». Cet arrêt est transposable en partie au requérant. Tout d'abord, il est vrai qu'aucune demande de protection internationale n'est pendante en France à l'heure actuelle.

Cependant, à partir du moment où le requérant dispose d'un titre de séjour renouvelable en France, il semble évident qu'une demande de protection internationale a été introduite par le passé et qu'elle a été clôturée positivement.

En tout état de cause, un État peut décider d'octroyer un permis de séjour à un étranger pour raisons humanitaires s'il l'estime nécessaire. Encore faut-il connaître les raisons qui ont poussé les autorités françaises à accorder une protection ou à tout le moins un titre de séjour au requérant arrivé mineur en France.

À l'heure d'écrire ces lignes, le requérant n'est pas en possession du dossier administratif.

Si, au moment de la fixation de ce dossier devant Votre Conseil, il devait y avoir un flou quant à la situation administrative en France du requérant, ce doute doit profiter au requérant.

Comme l'a rappelé Votre Conseil, « En effet, lorsqu'il constate, lors de l'examen prima facie, qu'il y a des raisons de croire que ce grief est sérieux ou qu'il y a au moins des doutes quant au caractère sérieux de celui-ci, le Conseil considère, à ce stade de la procédure, le moyen invoqué comme sérieux. En effet, le dommage que le Conseil causerait en considérant comme non sérieux, dans la phase du référé, un moyen qui s'avèrerait ensuite fondé dans la phase définitive du procès, est plus grand que le dommage qu'il causerait dans le cas contraire. Dans le premier cas, le préjudice grave difficilement réparable peut s'être réalisé ; dans le deuxième cas, l'acte attaqué aura au maximum été suspendu sans raison pendant une période limitée. ».

Au moment d'adopter l'acte attaqué, l'Office des Étrangers avait connaissance du fait que le requérant avait introduit une demande de protection en France et a, dans ce cadre, entendu faire valoir avoir quitté son pays d'origine et/ou en demeurer éloigné, en raison d'une crainte de persécution et/ou du risque qu'il encourt de subir, dans ce pays, des traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH, au regard de la situation générale y prévalant et/ou de circonstances propres à son cas.

Or, la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'Homme (ci-après : la Cour EDH) enseigne que dans la mesure où, afin de vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements allégué par une partie requérante envers un pays, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de celle-ci dans ledit pays, non seulement compte tenu de la situation générale qui y prévaut, mais également en raison des circonstances propres au cas de la partie requérante⁴.

La partie requérante doit, en ce qui concerne tant la situation générale dans un pays que les circonstances propres à son cas, disposer de la possibilité matérielle de les faire valoir en temps utile⁵, quod non en l'espèce.

Dans le cas présent, il ne peut être exclu que le requérant, en cas de renvoi vers la RDC, ne soit pas soumis à des traitements inhumains ou dégradants.

Le risque de violation de l'article 3 de la CEDH est donc existant dans le cas d'espèce."

3.3.2.2. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op zijn verblijfstitel in Frankrijk, waar hij reeds jarenlang verblijft. Hij geeft aan dat hij indertijd als minderjarige in Frankrijk is aangekomen, waarna hem een beschermingsstatuut werd verleend. Verzoeker stelt dat verweerder op de hoogte was van dit verblijf, waarbij hij zijn herkomstland verliet omwille van een vervolgingsvrees, dan wel een vrees voor een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Hij hekelt dat geen onderzoek werd verricht naar een mogelijke schending van laatstgenoemde verdragsbepaling.

3.3.2.3. De thans bestreden beslissing steunt op artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt in de aanhef "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

Artikel 3 van het EVRM is een dergelijke verdragsbepaling die bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

De Raad wijst op het absoluut karakter van de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM en de noodzaak dat een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek moet gebeuren vooraleer wordt overgegaan tot het nemen van een verwijderingsmaatregel (RvS 28 september 2017, nr. 239.259) en het effectief rechtsmiddel dat de Raad op grond van artikel 13 van het EVRM dienaangaande moet bieden.

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de

algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek voeren van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

De verplichting die aldus op de bevoegde nationale autoriteiten rust om de betrokken vreemdeling te beschermen tegen een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, wordt voornamelijk ingevuld door het installeren van gepaste procedures die toelaten de risico's te onderzoeken die de vreemdeling zou lopen indien hij wordt verwijderd naar het land van bestemming (EHRM (GK) 13 december 2016, Paposhvili/België, § 185; EHRM 23 maart 2016, F.G./Zweden, § 117; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 104; EHRM 13 december 2012, El-Masri/FYROM, § 182). Indien de betrokken vreemdeling elementen aanbrengt betreffende een reëel gevaar om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, dan is het aan de nationale overheid om elke twijfel hieromtrent weg te nemen en om zowel de algemene situatie in een land als de omstandigheden eigen aan het geval van de betrokken vreemdeling te onderwerpen aan een nauwgezet onderzoek (EHRM (GK) 13 december 2016, Paposhvili/België, § 187; EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99).

De mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens. De Raad merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens dient te onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM (*cf.* RvS 26 juni 2019, nr. 244.961). Zoals hierboven uiteengezet, dient een rigoureuze en *ex nunc*-beoordeling van de veiligheidssituatie plaats te vinden.

De Raad stipt nog aan dat het land van bestemming een essentieel element is van een terugkeerbesluit of bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 14 mei 2020, C-924/19 PPU en C-925/19 PPU, pt 116). Het EHRM heeft ook reeds gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn (EHRM 15 april 2014, Asalya t. Turkije, nr. 43875/09).

3.3.2.4. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing geen gewag wordt gemaakt van verzoekers verblijfsvergunning/verblijfsstatus in Frankrijk en de terugkeer expliciet wordt beoordeeld ten aanzien van zijn herkomstland, zijnde Congo. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 10 september 2024 bij zijn gehoor door de politiediensten heeft aangegeven dat zijn vingerafdrukken reeds werden afgenomen in Frankrijk. Uit het rapport dienaangaande kan worden afgeleid dat er op het ogenblik van hetzelfde gehoor problemen waren met de HIT-databank ("*Le hit en erreur pour le moment*"). In het administratief dossier bevindt zich tevens een e-mailbericht van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin een – weliswaar slecht leesbare – kopie van een ontvangstbewijs van een aanvraag voor een verblijfskaart in Frankrijk wordt gevoegd. Op basis van de stukken van het administratief dossier, is het de Raad niet geheel duidelijk wanneer dit document door verzoeker aan verweerder werd overgemaakt. Op basis van deze aanvraag wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken verzocht om na te gaan of verzoeker daadwerkelijk een verblijfsrecht in Frankrijk heeft. Bij zijn intakegesprek op 11 september 2024 – weliswaar na de totstandkoming van de bestreden beslissing aldus – heeft verzoeker tevens uitgebreide verklaringen afgelegd, waaronder dat hij reeds in 2009 Frankrijk is binnengekomen als minderjarige en dat hij aldaar sinds 2010 legaal verblijft. Zijn

verblijfstitel werd in het verleden telkens verlengd en thans heeft hij een afspraak bij het “prefectuur Noord” om een nieuwe verlenging te bekomen. Deze afspraak blijkt op 23 september 2024 te zijn.

Niettegenstaande dat er momenteel nog geen repatriëring/overdracht is voorzien, zijn er in de bestreden beslissing indicaties welke wijzen op een gedwongen verwijdering naar Congo.

De Raad benadrukt dat in het licht van artikel 3 van het EVRM er in hoofde van de gemachtigde bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448). De Raad herinnert er ook aan dat hij, overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek voert van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

Hoewel het op heden niet aan de Raad bekend is op basis waarvan verzoeker in Frankrijk over een verblijfsvergunning beschikt en of hij effectief aldaar een beschermingsstatuut heeft op grond van een vrees voor zijn leven, zoals hij in zijn verzoekschrift aanvoert, meent de Raad dat de door verzoeker aangekaarte elementen voldoende concrete gegevens bevatten die een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek vereisen in het licht van artikel 3 van het EVRM. Het komt aan de Raad niet toe hieromtrent enig onderzoek te voeren.

Daar op het eerste zicht nog onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar de implicaties van verzoekers Franse verblijfsvergunning en de verlenging hiervan, evenals de reden daarvoor en naar de gevolgen hiervan, wat betreft het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Congo, lijkt verzoeker bijgevolg in deze fase van het geding een verdedigbare grief gegrond op voormelde artikel van het EVRM te hebben.

Verweerders overwegingen in diens nota met opmerkingen kunnen geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Verweerder stelt in zij nota met opmerkingen dat verzoeker *“uitgaat van de uiterst hypothetische toestand dat zij binnenkort hoe dan ook naar Congo wordt gerepatriëerd, terwijl op heden geen repatriëring gepland staat”* en dat *“Nergens in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoeker naar Congo zou worden gerepatriëerd”*, waarbij wordt aangegeven dat verzoeker zich kan begeven naar een staat die het Schengenacquis ten volle toepassen indien hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Dit is weinig ernstig. Verzoeker wordt op heden vastgehouden, met het oog op zijn gedwongen repatriëring. In de bestreden beslissing wordt ook stelselmatig verwezen naar verzoekers herkomstland, zijnde Congo, zodat het geenszins hypothetisch zou zijn dat verzoeker op grond van huidige bestreden beslissing naar Congo zou worden gerepatriëerd. Er kan ook niet aan voorbij worden gegaan dat huidige bestreden beslissing een beslissing tot terugleiding naar de grens omvat, waarbij verweerder de grens dient te bepalen waarnaar verzoeker wordt teruggewezen. Het concreet aanduiden van het land van bestemming, bij het treffen van een bijlage 13septies, is geenszins vrijblijvend, maar betreft een essentieel element van deze beslissing (zie ook HvJ 14 mei 2020, C-924/19 PPU en C-925/19 PPU, pt 116). Verweerder kan dan ook niet zonder meer het daadwerkelijk land van bestemming in het midden laten en aangeven dat, indien nog zal blijken dat verzoeker over een geldige verblijfstitel voor Frankrijk beschikt hij naar Frankrijk zal worden verwijderd.

3.3.3. Op het eerste gezicht wordt een schending van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM bijgevolg aannemelijk gemaakt.

3.3.4. Het middel is in de besproken mate ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“§ 2. De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit

hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

In casu acht de Raad de aangevoerde schending de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, in het licht van artikel 3 van het EVRM ernstig, aldus blijkt uit de voormelde bepaling dat hieruit volgt dat aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 3

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. DENIES